

מקור ראשון

ראשי > תרבות > חוצש

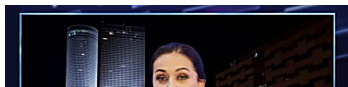
"סבא שלי קנה אחרי השואה חלקת אדמה קטנה ליד רעננה, ואנחנו הולכים להתיישב שם"

המצב הביטחוני, ההפחדות על הדיקטטורה ואפילו החום של אילת לא השפיעו על ההחלטה של העולים החדשים שהגיעו בטיסה מיוחדת של "נפש בנפש" לארץ. נרגשים וחדורי ציונות הם רק מבקשים שתיאזרו בסבלנות אם יצטרכו רגע להיזכר איך אומרים בננה בעברית

מאת אריאל שנבל — ח' באלול ה'תשפ"ג (10:40 25/08/2023)

הבטתי היטב בכל 215 העולים והעולות שירדו מכבש מטוס אל-על שהביא אותם מניו-יורק לנתב"ג בשבוע שעבר, אף אחד מהם לא כרע על ברכיו ונישק את האספלט השחור. אולי זה כי אספלט לוחט באוגוסט ישראלי אינו חומר שכדאי להיצמד אליו, אולי כי רוב העולים כבר היו בישראל לפחות פעם אחת, ואולי כי יש היום דרכים אחרות להתרגש, למשל להעלות סטורי באינסטגרם. אבל שיהיה ברור, זה לא שלא הייתה התרגשות. הייתה גם הייתה, ואולי הרגע שתמצת אותה יותר מכול הוא שירת "התקווה" בסיום טקס קצר שנערך לעולים בנמל התעופה JFK בניו-יורק. לעיני עוברים ושבים בטרמינל שתמהו על המעמד המוזר, דמעו מאות אנשים כששמעו את ההמנון של מדינתם החדשה, זו שמחכה להם מהצד השני של האוקיינוס ושאת תעודת האזרח שלה יקבלו עוד כשהמטוס יהיה באוויר.

דאגה עמוקה בעולם הערבי מהפרה האדומה

ראשונים: אלפי ישראלים מתנפלים על הבדיקה שמוזילה את הביטוחים

נטו חדשות

שאלתו הרטרורית של שופט בג"ץ מבהירה את האבסורד שבחוקי היסוד

לקוחות כללית נפטרים מהזעת יתר בבית השחי בשני טיפולים בלבד

כללית אסתטיקה

Recommended by

עליתי על טיסת הצ'רטר ה-64 של ארגון "נפש בנפש" בשיתוף משרד העלייה והקליטה, הסוכנות היהודית, קרן קיימת לישראל ו-JNF ארה"ב. היו עליה מבוגרים וצעירים, דתיים (יותר) וחילונים (פחות), נשים וגברים וגם כמה ילדים ופעוטות. לכל אחד מהם חלום משלו על החיים בישראל, כל אחד מהם עזב עולם ומלואו, ובימים לא פשוטים אלה של מתיחות פנימית וקריאות הולכות וגוברות להוצאת כספים ואפילו הגירה מכאן, המפגש עם העולים האלה היה זריקת ציונות לווריד.

רוצים להרגיש בית: משפחת לאוטמן

משפחת לאוטמן מתייצבת לטיסה בחולצות סגולות ממותגות ומשמחות. מדובר ביניב (34) וטליה (32), אודליה (5), דביר (3) ובריא (10 חודשים). הוא מקליבלנד, היא מסטון-אילנד, והם גרים בשנים האחרונות בריברדייל שברובע ברונקס בניו יורק. עולים לרעננה.

משפחת לאוטמן. צילום שחר עזר עבור נפש בנפש

אתם נשמעים ונראים ישראלים לגמרי.

יניב: "תודה על המחמאה. סבי שרד את השואה, עלה לארץ וקנה חלקת אדמה קטנה ליד רעננה שהייתה אז בסוף העולם. הם תכננו לעבוד בחקלאות, זה לא ממש הלך אבל האדמה נשארה בידי המשפחה. אחרי 15 שנה הוא עבר לאמריקה עם סבתי, ואנחנו הולכים עכשיו להתיישב ממש באותה חלקת אדמה, שבונים עליה עכשיו שכונת דירות".

אז בעצם חיכתם בארצות הברית עד שערך הקרקע יעלה. כמה נוח.

יניב צוחק: "בדיוק. האמת היא שזה לא היה בתכנון שלנו כשהתחתנו. שאלתי את טליה בדייט הראשון אם היא חושבת לעשות עלייה, היא אמרה שהיא לא פוסלת את הרעיון אבל גם לא מתחייבת, וזהו בערך, לא דיברנו על זה יותר מדי כי אז היה נראה לי חשוב יותר להתחתן מלעלות. ובאופן פלאי ממש, ביום הנישואין העשירי שחגגנו נשלחה המכולה של המשפחה שלנו לארץ. ברגע שנולדו ילדים, הנושא של היכן לגדל אותם נהיה יותר ויותר משמעותי".

טליה: "במשפחה שלי עלייה בכלל לא הייתה על הפרק. לפני כמה שנים, סבתי שגרה בברוקלין נפטרה וסבי עלה ארצה פתאום. אף אחד במשפחה לא צפה את זה. הוא עלה והתיישב באפרת, וזה נתן לי את הדחיפה לעשות גם את הצעד. מבחינתי, שני הפקטורים המרכזיים הם איפה לגדל את המשפחה ואיפה נרגיש הכי בבית. אצל יניב התשובה לשתי השאלות האלה תמיד הייתה ישראל, אצלי זה התגבש בשנים האחרונות. היום אני ממש שלמה עם עצמי, חושבת שזו הזדמנות אדירה כשהילדים עדיין קטנים וזה כבוד גדול ללכת לגור על האדמה ששייכת כבר כמה דורות למשפחה של יניב".

היו מחשבות שניות בגלל המתיחות וההפגנות בישראל?

טליה: "מחשבות שניות והיסוסים זה הדבר הכי טבעי בעולם כשאת מתכננת להעביר את החיים שלך למדינה אחרת. אבל בסופו של יום ישראל היא המדינה של העם היהודי, המדינה של כולנו, ובנושא הזה דווקא אין לי היסוסים. זה בסדר שיש מחלוקות פוליטיות והפגנות, גם פה יש. מצד שני ברור שאנחנו יוצאים מאזור הנוחות שלנו, ואני מקווה שהישראלים ידעו להיות סבלניים כלפינו, בעיקר כלפי העברית".

המשפחות תומכות?

"ממש. אבא שלי מסתובב גאה כבר כמה חודשים ומספר לכל מי שמוכן לשמוע שהבת שלו עושה עלייה. גם שאר המשפחה תומכת".

שושנה וינטראוב. צילום: יונית שילר עבור נפש בנפש

מהיכן העברית המשובחת, שושנה?

"בבית הספר היסודי היה לי מורה ממש טוב שלימד אותי עברית, לשמחתי. בפילדלפיה יש קהילה אורתודוקסית גדולה יחסית והרבה מחליטים לעלות, יש כבר בעיה שיותר מדי עוזבים והם בדרך כלל האנשים שהכי תורמים ומשתתפים בפעילויות של הקהילה. עשיתי תואר בהנדסת חומרים, ועכשיו אני באה להמשיך את הלימודים בישראל בטכניון".

זו נקודה קריטית בחיים.

"נכון, אבל זה החלום שלי מאז שאני בת 12. נסעתי עם אמא שלי לטיול בת מצווה בישראל. ביקרנו משפחה בבית־שמש בשבת, ושיחקתי עם הילדות שעלו מפילדלפיה. הן ידעו עברית ואני לא, וכל כך קינאתי בהן – זה היה הרגע שהחלטתי שזה החלום שלי, והנה הגיע היום להגשים אותו".

תגורי בחיפה?

"אגור במעונות של הטכניון. בינואר האחרון הייתי בחיפה כדי לראות את המעבדה והמעונות ולסדר הכול מראש. יש שמחה ועצב שמעורבבים יחד כי פתאום שניים מתוך ארבעת האחים עוזבים את הבית, אבל בזכות זה ההורים שלי רוצים לעלות גם והחליטו שכשאני הקטן יסיים תיכון, הם יעלו ארצה".

המצב הפוליטי בישראל מעורר אצלך חששות?

"תאמין לי שיש גם בעיות בפילדלפיה. אבל אני רוצה לגור במדינה שבה הבעיות הן שלי ואני מרגישה אליהן שייכות. אני לא מרגישה שייכת לבעיות בארה"ב, אני מרגישה זרות כלפי זה. גדלתי במשפחה ציונית והמסר כל הזמן היה שהמקום האמיתי שבו נמצא הלב שלנו הוא ישראל, רק שבינתיים אנחנו בכל מיני מקומות אחרים מכל מיני סיבות כלכליות ואחרות – אבל ליבנו תמיד במזרח".

להתגייס לגולני : יצחק איצקוביץ

יצחק איצקוביץ, בן 23, גר ליד ונקובר שבקנדה. הוא עולה לבדו כדי להתגייס לצה"ל במסגרת התוכנית לחיילים בודדים של "נפש בנפש" ו-FIDF. "הייתי סטודנט לפסיכולוגיה באוניברסיטת ויקטוריה", הוא מספר, "סבי מצד אמי נולד בירושלים והיה אחד ממקימי ההגנה. אבא שלי ישראלי, הוא נולד בקנדה אבל עלה לארץ בגיל מוקדם ושירת בגולני, הוא מדבר עברית שוטפת, שאר המשפחה לצערי לא, כולל אני".

יצחק איצקוביץ, צילום: יונית שילר עבור נפש בנפש

יותר. נחמד בקנדה, זה נכון, אבל אני חלק מהעם היהודי וצריך רוצה לעזור לו. ונכון שנלחמתי באנטישמיות באוניברסיטה, אבל זה לא כמו להילחם בצבא הישראלי".

ההורים בעד?

"שניהם מאוד גאים בי ובמקביל חוששים. אני חושב שזה נכון גם לכל הורה ישראלי ששולח את הילד שלו לצבא, אצלנו זה קצת יותר מורכב כי אמא שלי באמת פחות מכירה את הצבא ולא הייתה בכלל בישראל אבל עכשיו תהיה לה סיבה טובה לבוא".

23 זה לא גיל מאוחר מדי לשירות בצה"ל?

"זה מבוגר יחסית, אני יודע, אבל אפשרי לגמרי לשרת, כולל בקרבי, ואני מקווה להתגייס לגולני כמו אבא שלי. אגור בקיבוץ רמת־יוחנן יחד עם עוד כמה חברים מהגרעין. את הצו הראשון אנחנו עושים כולנו יחד, ונראה אחר כך אם אצליח ללכת לקרבי".

תחזור לקנדה אחרי הצבא?

"אני רוצה להישאר ומקווה שאצליח להגשים את זה מבחינה כלכלית. אני לא נאיבי, ישראל מדינה יפה אבל גם יקרה".

יש לך מסר לישראלים?

"גם בתוך הקבוצה שלנו, בגרעין צבר, יש מחלוקות פוליטיות, אבל זה בכלל לא הופך לאישיו כי כולנו מבינים שיש מטרה אחת והיא להיות ישראלים. יש לנו רק מדינה אחת ואני מאמין שבית המקדש השלישי ייבנה באהבת חינום, לזה כולנו צריכים לשאוף. ולגבי היותנו עולים, זה יהיה מסר מורכב ואולי סותר: מצד אחד אני לא רוצה שיתייחסו אליי באופן שונה. ועם זאת, תהיו קצת יותר סבלניים כלפיו, תבינו שאנחנו לא מפה ושהיו דברים שייקח לנו קצת זמן ללמוד".

מתאילנד באהבה: אופיר אגמוני

אופיר אגמוני, בן 18, עולה מניו־ג'רזי לקיבוץ סאסא, כדי להתגייס לצה"ל עם חבריו לגרעין "צבר", גם הוא במסגרת התוכנית לחיילים בודדים של "נפש בנפש" ו-FIDF. "אמי תאילנדית בשם תון רוטאי, ואבי הוא ישראלי בשם ארז", פותח אופיר בחייוך ובעברית שוטפת, כשהוא יודע שאי אפשר לפספס את מראהו האסייתי. "הם נפגשו בתאילנד כשאבי עבד בתחנה של אל־על בבנגקוק. נולדתי בתאילנד וגרתי שם עשר שנים עם ההורים. אחר כך עברנו עוד כמה תחנות עד שהתמקמנו בניו־ג'רזי. יש לי שתי אחיות, אחת משרתת בצה"ל ואחת בת תשע שכמובן גרה עם ההורים".

אופיר אגמוני. צילום שחר עזרן עבור נפש בנפש

אז למה בכלל לעלות לארץ?

"כשבני דודים שלי שהם חצי יפנים וחצי ישראלים התגייסו, הבנתי שגם אני רוצה. זה השתלב טוב עם המחשבה שגם ככה הייתה לי, לא ללכת לקולג' ולאוניברסיטה מיד אחרי התיכון אלא לעשות משהו קצת אחר. וכמובן, ככה אני גם יכול להתחבר לזהות הישראלית שלי".

יש לך שלוש זהויות – תאילנדית, אמריקנית וישראלית. מי מהן החזקה?

"קשה עדיין לומר, אבל כשהייתי בארה"ב הזהות האסייתית הייתה הרבה יותר חזקה כי באזור היו הרבה אסייתים. לכן אני מאמין שבישראל יהיה לי קל להתחבר לצד הישראלי שלי, מעצם העובדה שכולם סביבי יהיו ישראלים".

מאיפה העברית המעולה?

"אבא שלי התעקש לדבר עברית כל הזמן בבית, והייתה אצלנו גם מוזיקה ישראלית באופן קבוע. אמא שלי הלכה בשלב מסוים לאולפן, כשמדברים איתה עברית היא מבינה".

לא מוכן מאליו לבחור להיות ישראלי כשיש לך עוד אפשרויות שלכאורה נראות יותר נוחות.

בסוגיות שמעסיקות את החברה".

לאן תלך בצבא?

"מודיעין או תותחנים".

תותחנים זו לא בחירה מובנת מאליה.

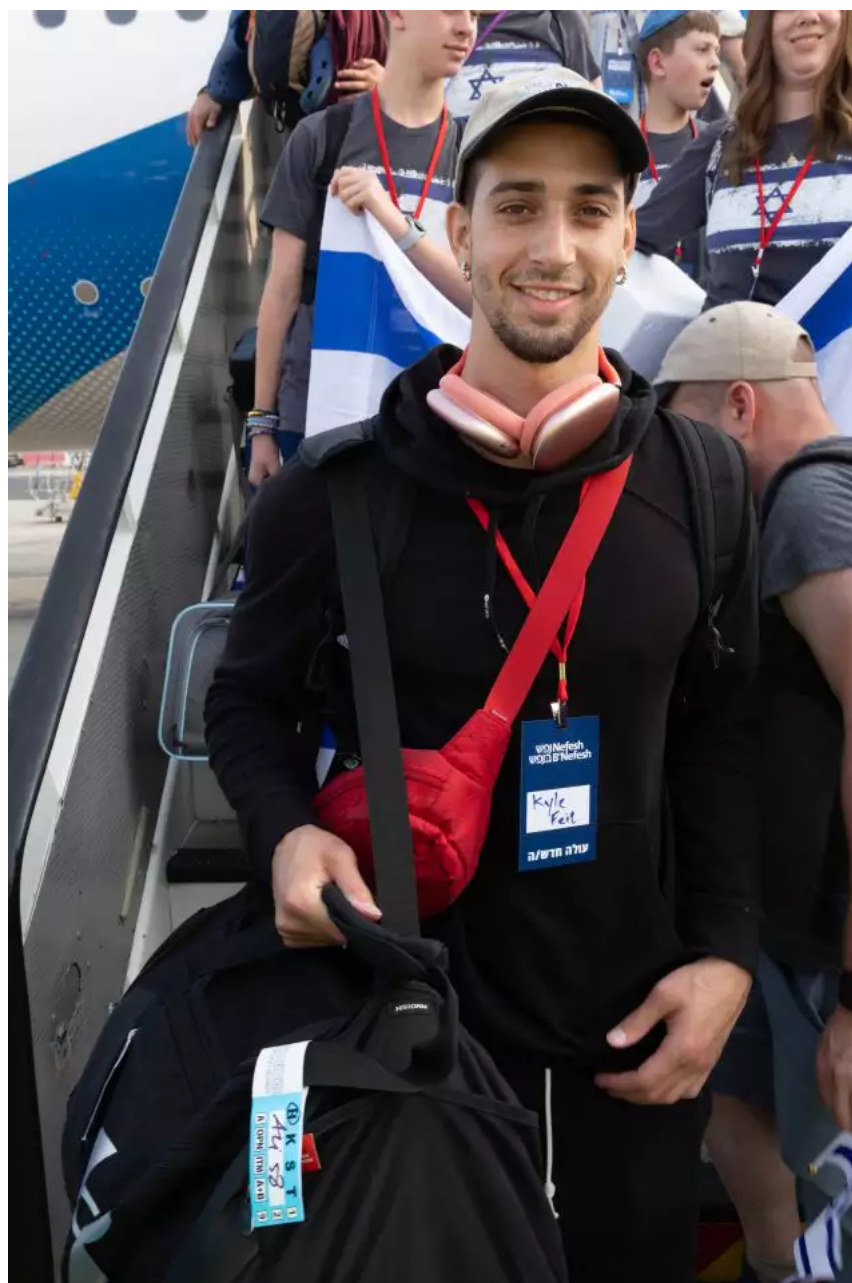
"יש בחיל הזה המון טכנולוגיה מעניינת, אני נמשך לזה".

מסר לישראלים?

"הרעיון שמעלים עכשיו חלק מהאנשים שאולי הגיע הזמן לעזוב את ישראל הוא גרוע בעיניי, כי מי שעוזב לא יכול להשפיע, אפשר לשנות רק מבפנים".

הכי טוב לקריירה: קייל פייט

קייל פייט, בן 25, גדל עם שלושה אחים והורים בבוקהרטון שבפלורידה. בניגוד לכל המרואיינים הקודמים, עבורו יום העלייה יהיה גם הפעם הראשונה שבה יגיע לישראל. מנתב"ג הוא ייסע ישירות לאילת, שם מחכה לו קבוצת הפועל המקומית ובה ישחק בשנה הבאה בליגת העל. הוא שחקן מחונן שהחל את דרכו בקבוצת הקולג'ים של אריזונה סטייט, שבה שיחק שלוש עונות. לפני שנתיים עבר לאינדיאן ריבר שם הצטיין בעיקר בקליעות לשלוש, ובעונה האחרונה שיחק באוניברסיטת ניומקסיקו סטייט.

"מכיתה ג' אני מקדיש את חיי לכדורסל, פשוט לא היה לי זמן. בעיקר למדתי, התאמנתי ושיחקתי".

אתה יודע שאילת רחוקה מאוד ממרכז הארץ.

"כן, ודאי. הסוכן שלי, מתן סימון-טוב, הוא גם הסוכן של דני אבדיה. הוא חושב שהכי טוב לקריירה שלי זה לשחק בקבוצה טובה בליגה הישראלית, וקיבלנו הצעה מהפועל אילת. קיבלנו הצעות רבות ממקומות אחרים בעולם אבל העובדה שאני יהודי הובילה אותי להחלטה הזו".

אז ויתרת על החלום לשחק ב-NBA?

"לא, זה לגמרי אבן דרך בחלום הזה. אפשר להגיע ל-NBA מישראל, יש כבר כמה שחקנים שהוכיחו את זה, ואני רוצה להיות עוד אחד ברשימה המכובדת. הליגה הישראלית איכותית ומאוד תחרותית, והפועל אילת היא קבוצה טובה שאני שמח להשתלב בה. אני מחכה כבר להזדמנות לשחק מול מכבי תל-אביב שהיא קבוצה ברמות הכי גבוהות של אירופה. אין מקום טוב יותר בעיניי לשפר את המשחק שלי ובמקביל גם להכיר את היהדות והישראליות שלי, זה יתרון גדול מבחינתי מכל זווית אפשרית".

איך הקבוצה מתייחסת אליך?

"מצוין, הם כבר שכרו לי דירה, אומנם קטנה אבל כזו שלגמרי מספיקה לי והיא מאוד קרובה למתקן של הקבוצה, ממש מרחק הליכה. שמעתי שחם מאוד באילת, אבל שיחקתי בקבוצות באריזונה ובניו-מקסיקו כמה שנים אז אני לא דואג, מכיר את מזג האוויר הלוהט".

מה אתה יודע על ישראל?

"דיברתי עם עשרות אנשים שמכירים את ישראל, והדבר המדהים הוא שאף אחד מהם לא אמר שום דבר שלילי. זה מדהים כי על פלורידה למשל יש הרבה דברים שליליים לומר כמו על כל מקום אחר בעולם, ובכל זאת אנשים לא מדברים על ישראל דברים רעים. אני מאמין שאתחיל לשמוע כשאנחת, אבל זה בסדר, אני מכין את עצמי גם לזה".

הגיע זמננו: אליעזר וסנדי גנזבורג

אליעזר גנזבורג, בן 77, נושא בתואר "העולה המבוגר ביותר" בטיסה שליוונו. אשתו סנדי חגגה לאחרונה 70. "אני גיורת", היא מספרת, "אבי היה איש צבא והסתובבנו ברחבי העולם לא מעט. בתיכון התחלתי לקרוא ספרי שואה, לא יודעת אפילו למה. כשסיימתי לקרוא את 'אקסודוס' החלטתי שאני רוצה להיות חלק מהעם היהודי וממדינת ישראל. אבל הייתי רק בת 16, ולא באמת עשיתי עם זה משהו.

אליעזר וסנדי גנזבורג. צילום: נתנאל כהן עבור נפש בנפש

"כשהכרתי את אליעזר אחרי כמה שנים והייתי כבר בת 23, החלטתי לעשות את הצעד. עברתי גיור רפורמי אבל אז הבנתי שבעיני הרבה יהודים זה לא נחשב גיור אז עשיתי גיור נוסף, אורתודוקסי. לא חשבנו לעלות בשנים הראשונות, אחר כך הנושא עלה שוב ושוב אבל לא יכולתי לעזוב את אמא שלי. היא נפטרה בשנה שעברה, ובאותו זמן אחת הבנות שלנו, מתוך חמשת ילדינו, עלתה ארצה. מבחינתנו זה היה הסימן שהגיע זמננו לעלות. שניים מבנינו נשואים לישראליות".

אני משער שלא פשוט לעלות בגיל מתקדם.

אליעזר: "זה נכון, ולכן אנחנו יודעים בדיוק באיזו דירה, באיזה רחוב ובאיזו שכונה בבית-שמש אנחנו עומדים לגור. יש שם לא מעט דוברי אנגלית ואני מאמין שתהיה לנו נחיתה קלה. היינו ארבע פעמים בישראל בעבר, הפעמיים האחרונות היו השנה, אז זה לא הולם בשבילנו להגיע עכשיו. בנוסף, הבת שלנו תגור באותו בניין ממש, שתי קומות מתחתינו".

אתם ודאי מודעים למצב הפוליטי המתוח בישראל לאחרונה. זה גרם לכם לחשוב שוב על העלייה?

סנדי: "אנחנו כמובן מודעים אבל זה לא גרם למחשבות שניות. אני מקווה שאנשים בישראל יהיו יותר מאוחדים".

אליעזר: "זה מה שיש, ובוא, זה לא שבאמריקה המצב הפוליטי הרבה יותר טוב. יש מלחמות תרבות גם פה וגם שם, אז אנחנו לא חוששים".

מה יש לכם לומר לאנשים בישראל ששוקלים ירידה מהארץ?

סנדי: "זה משהו שאני לא מצליחה להבין. ישראל היא הבית של כולנו. אני מבינה שיש מחלוקות, אבל את המחלוקות פותרים בבית ולא מחוצה לו".

אליעזר: "אנחנו יודעים שיש מחלוקת על הרפורמה המשפטית. אבל ככה זה במדינות, אתה לא אמור לאהוב כל מה שהמדינה מחוקקת, מי שרוצה להשפיע שיפגין וישפיע בתוך המדינה, זו לפחות דעתי".

יש לכם מסר לישראלים?

אליעזר: "תהיו סבלניים לעברית שלנו. תהיו ידידים ונחמדים, תחשבו עלינו כחלק מהעם הזה שהוא עם אחד".

סנדי: "יש לי אחיות שאני לא יכולה לדבר איתן בכלל על הקונספט של 'עלייה', הן לא מבינות בכלל מאיפה זה בא. אבל לישראלים אני רוצה לומר – בואו נאהב זה את זה ונקבל זה את זה, כי כולנו קצת אחרת וכולנו ביחד".

צילום: יונית שילר עבור נפש בנפש

תגיות: [ארה"ב](#) [גרעין צבר](#) [כדורסל](#) [נפש בנפש](#) [עולים חדשים](#)

מחומן

מכניסים לתנור ומוציאים מחמאה! קבלו מתכון לפיקניה אגדה

מגזין פודליש - שופרסל

מחומן

ראשוני: אלפי ישראלים מתנפלים על הבדיקה שמוזילה את הביטוחים

נטו חדשות